

Việt Nam-một nhà nước khủng bố!

Tác giả **SONG CHI (FB)** viết cho blog RFA

26 Tháng Bảy 2018

Thông tin blogger Mẹ Nấm, tức tù nhân lương tâm Nguyễn Ngọc Như Quỳnh, ngưng tuyệt thực ngày 23.7 sau chuyến viếng thăm của đại diện Đại sứ Quán Hoa Kỳ đến trại giam Yên Định, Thanh Hóa, khiến tất cả những ai quan tâm đến chị thở ra nhẹ nhõm.

Đợt tuyệt thực này của blogger Mẹ Nấm (được biết là lần tuyệt thực thứ ba của chị kể từ khi vào tù) kéo dài 16 ngày, bắt đầu từ ngày 6.7 để phản đối việc bị ngược đãi, khủng bố, đe dọa đến sinh mạng khi đang thụ án. Một phần nhỏ những chi tiết về sự ngược đãi, khủng bố trong tù cũng như sức chịu đựng của Nguyễn Ngọc Như Quỳnh, đã được người mẹ của chị, bà Nguyễn Tuyết Lan đưa lên facebook tố cáo, qua những lần viếng thăm con gái!

Nhưng ngay cả nếu không có sự tố cáo ấy thì thông qua những câu chuyện kể từ nhiều tù nhân chính trị, tù nhân lương tâm khác từ trước đến nay, chúng ta cũng có thể đoán biết được ngục tù cộng sản VN khủng khiếp như thế nào, đặc biệt đối với tù nhân chính trị. Nếu chỉ là chế độ ăn uống cực khổ, thiếu thốn, tình trạng bẩn thỉu, chất chội, thiếu không khí, mất vệ sinh...là quá bình thường, nhưng nhà cầm quyền VN có muôn ngàn cách để hành hạ, khủng bố người tù chính trị.

Từ việc cô lập họ với thế giới bên ngoài, với người thân để làm họ bất an, tinh thần xuống thấp; luân chuyển những tù nhân sống trong Nam ra các trại giam phía Bắc và ngược lại để gia đình họ gặp khó khăn hơn trong việc thăm nuôi; tìm mọi cơ hội biệt giam tù nhân chính trị, có khi hàng tháng trời, trong những điều kiện tăm tối, cô lập hơn nữa; giam chung tù chính trị với tù hình sự và khuyến khích tù hình sự tìm cách gây chuyện, khủng bố tinh thần, thậm chí đánh đập tù nhân chính trị để đổi lấy những «đặc ân» khác từ ban quản giáo, cán bộ trại giam; đầu độc sức khỏe người tù lâu dài bằng thức ăn bẩn, thậm chí bỏ những thứ độc hại vào thức ăn, nước uống, bằng việc thiếu không khí, ánh sáng v.v...

Hãy tìm đọc lại những câu chuyện, những bài phỏng vấn của các tù nhân chính trị hoặc gia đình, người thân của họ. Từ các cựu quân nhân VNCH, những người bị cáo buộc «âm mưu lật đổ chính quyền cách mạng» hay những người bất đồng chính kiến bị bắt từ những năm 70-80 của thế kỷ XX như Bác sĩ Nguyễn Đan Quế, Linh mục Nguyễn Văn Lý, Giáo sư Đoàn Viết Hoạt... bị bắt từ 1977, 78 và người nào cũng ở tù trên 20 năm; cho tới các thế hệ tù nhân chính trị, tù nhân lương tâm sau này như luật sư Lê Thị Công Nhân, luật sư Nguyễn Văn Đài, kỹ sư-doanh nhân Trần Huỳnh Duy Thức, luật sư Lê Công Định, blogger Điếu Cày tức nhà báo tự do Nguyễn Văn Hải, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa, kỹ sư Phạm Văn Trội, nhà hoạt động Trần Thị Nga, mục sư Nguyễn Công Chính, blogger Phạm Thanh Nghiên, ba nhà hoạt động Đỗ Minh Hạnh, Đoàn Huy Chương và Nguyễn Hoàng Quốc Hùng (trong đó Minh Hạnh và Huy Chương đã ra tù, Quốc Hùng vẫn còn trong trại giam) v.v...

Không chỉ hành hạ, ngược đãi tinh thần, thể xác người tù, nhà cầm quyền còn khủng bố tinh thần gia đình, người thân của họ bằng nhiều cách, gia đình nào có cha, mẹ, anh em, con cái...là tù nhân chính trị thì mọi con đường mưu sinh, mọi cánh cửa tương lai coi như đóng sập trước mắt. Chẳng phải sau này mà ngay từ những năm 50, 60 của thế kỷ trước, những gia đình tù chính trị như gia đình ông Vũ Đình Huỳnh-từng là thư ký riêng của ông Hồ Chí Minh và con trai là nhà văn Vũ Thư Hiên, gia đình nhà bất đồng chính kiến Hoàng Minh Chính...., đã từng có những «trải nghiệm» rất thấm thía về chuyện này.

Trong một chế độ tù ngục phi nhân, mọi rợ như vậy, để phản ứng lại mọi sự ngược đãi, đe dọa đến sinh mạng, tù nhân chính trị chỉ có mỗi một cách là tuyệt thực. Có nhiều người không chỉ tuyệt thực một lần mà nhiều lần. Việc tuyệt thực nhiều ngày luôn để lại những hậu quả tổn thương lâu dài về nội tạng, sức khỏe, và cả trí óc, sự minh mẫn của người tù. Những người tù chính trị cũng biết như vậy, kể cả việc phải đánh đổi bằng mạng sống, nhưng họ không có con đường nào khác.

Đảng và nhà nước VN là một tập đoàn khủng bố. Ngay từ khi bắt đầu cướp chính quyền vào tháng Tám năm 1945 cho tới bây giờ, đã hơn bảy thập niên trôi qua, «bản chất» khủng bố đó vẫn không hề thay đổi! Khủng bố nhân dân nói chung bằng sự sợ hãi, bằng một nền giáo dục tuyên truyền, ngu dân và lạc hậu, nhưng đặc biệt là khủng bố tất cả những ai dám lên tiếng phản đối, chỉ trích đảng, hoặc đòi hỏi tự do, dân chủ, cải cách chính trị.

Người lên tiếng sẽ bị gây khó dễ, hành hạ đủ kiểu từ việc mưu sinh, học hành, cho tới những trò bẩn như sai người khóa trái cửa bên ngoài khiến người bên trong không đi ra được, đây chẳng khác nào âm mưu giết người vì nếu lỡ xảy ra hỏa hoạn chẳng hạn thì sao (gia đình cựu luật sư, tù nhân lương tâm Lê Thị Công Nhân hay blogger, cựu tù nhân lương tâm Điếu Cày-Nguyễn Văn Hải... có khá nhiều «kinh nghiệm» về chuyện này); cho người ném chất bẩn, ném gạch đá, cả chất nổ vào nhà (mới đây nhất, gia đình blogger Đỗ Thị Minh Hạnh đã phải trải qua những ngày giờ kinh hoàng như vậy và đỉnh điểm là đêm 26.6. 2018, hàng chục viên đá lớn nhỏ đã được ném vào nhà, thậm chí có cả những quả pháo lớn hay bom tự tạo! Và ngày 27.6 khi anh Đình Văn Hải, một người khuyết tật hoạt động xã hội, đến thăm gia đình Minh Hạnh, trên đường về đã bị một nhóm côn đồ giả danh đánh gãy xương bàn tay phải và xương đòn vai trái, phải nhập viện).

Những trò sai người giả dạng côn đồ để hành hung, hay đạp té xe gây tai nạn cho những người hoạt động, đã xảy ra từ nhiều năm nay. Nạn nhân bất kể là ai, nam hay nữ, già hay trẻ, kể cả linh mục, mục sư cũng từng bị đánh đập dã man. Tổ chức Human Right Watch (HRW) ở New York từng đưa ra báo cáo ngày 19.6.2017, về tình trạng nhà nước VN sử dụng côn đồ để “dạy dỗ” những người không tuân theo «đường lối, chỉ thị» của chính quyền. Bản báo cáo có tựa đề «*No Country for Human Right Activitists. Assaults on Bloggers and Democracy Campaigners in Vietnam*”.

Và sau những vụ hành hung này là nhà tù, là những bản án nặng nề, phi lý, đổ xuống đầu những người yêu nước!

Ngày CN 10.6, trước việc làn sóng người đổ xuống đường biểu tình tại Sài Gòn và một số thành phố khác để phản đối hai dự luật Đặc khu cho nước ngoài thuê đất với thời hạn lên

đến 99 năm và dự luật An ninh mạng, trong đó ở Sài Gòn lên đến hàng trăm ngàn người, đông nhất từ trước đến nay, nhà cầm quyền vô cùng hoảng hốt.

Sau ngày CN đó, người ta chứng kiến một chiến dịch vừa ngăn chặn vừa càn quét, đàn áp dữ dội của nhà cầm quyền, nhất là tại Sài Gòn. Không khí chẳng khác nào thời chiến. Ngột ngạt. Bức bối, đầy đe dọa. Vào những ngày cuối tuần, thành phố dày đặc dây kẽm gai rào chắn khắp nơi, với sự hiện diện đông đảo các sắc phục công an, an ninh, dân phòng...được triển khai tại các khu vực trung tâm. Hàng trăm người đã bị bắt đưa về đồn công an, bị tra khảo, đánh đập, ngay cả những người không hề có ý định biểu tình mà chỉ tình cờ xuất hiện tại các điểm trung tâm.

(Đọc “*Tao Đàn 17/6, Khủng bố tại Sài Gòn?*”, RFA, “*Sau ‘tổng biểu tình,’ hàng trăm người bị bắt, ‘phạt hành chính’*”, báo Người-Việt, “*Bản lên tiếng về việc công an nhà nước cộng sản đàn áp người dân Sài Gòn Chúa nhật 17-06-2018*”, Tiếng Dân...và rất nhiều câu chuyện do chính người trong cuộc kể lại, trên facebook).

Việc bắt người, đánh người một cách tùy tiện đó thể hiện “bản chất” man rợ, khủng bố của đảng và nhà nước cộng sản VN.

Không chỉ chà đạp lên luật pháp trong nước, nhà cầm quyền VN còn ngang nhiên chà đạp lên luật pháp quốc tế và luật pháp của nước khác mà vụ bắt cóc cựu quan chức ngành dầu khí Trịnh Xuân Thanh ngay giữa Berlin vào tháng 7.2017 là một bằng chứng. Trong công văn của Văn phòng Bộ Ngoại giao Đức về quan hệ Việt Nam - Đức, công bố ngày 2.8.2017, đã phải tuyên bố: đây là một “*hành động vi phạm luật pháp Đức và luật pháp quốc tế một cách trắng trợn và chưa từng có tiền lệ.*” (“*Tuyên bố của Bộ Ngoại giao Đức về vụ Trịnh Xuân Thanh*”, BBC).

Vụ bắt cóc đã gây ra một cuộc khủng hoảng ngoại giao nghiêm trọng giữa hai quốc gia. Chính phủ Đức đã cho điều tra và nắm được những bằng chứng rõ ràng không thể chối cãi, với sự tham gia của bao nhiêu nhân vật trong giới công an, tình báo, lãnh sự quán VN tại Đức....mà nổi bật là Trung tướng Đường Minh Hưng, Phó Tổng cục trưởng Tổng cục An ninh, Bộ Công an, người được cho là chỉ huy vụ bắt cóc, Tướng Tô Lâm, Bộ trưởng Bộ Công an Việt Nam cũng bị coi là dính líu tới vụ việc.

Ông Lubomir Zaoralek, trong cương vị Chủ tịch Ủy ban Đối ngoại Hạ viện Czech, tại một buổi tranh luận của Ủy ban Đối ngoại Hạ viện Czech hôm 21.6, đã phát biểu: “*Việt Nam là tội phạm có tổ chức và trở thành mối đe dọa an ninh quốc gia hàng đầu*” của nước này. Czech là quốc gia “vô tình” bị dính líu vào vụ bắt cóc, khi tin tức cho biết Trịnh Xuân Thanh được chở từ Berlin sang Prague, thủ đô cộng hòa Czech, sau đó được đưa lên máy bay chở về VN. Chính phủ Đức đã đưa ông Nguyễn Hải Long, một người Việt cư ngụ tại Cộng Hòa Czech, bị cáo buộc có liên quan tới vụ việc và các hoạt động gián điệp, ra xét xử từ ngày 24.4 tại Berlin. Sau gần 3 tháng xét xử, ông Nguyễn Hải Long đã nhận tội tham gia trợ giúp mật vụ Việt Nam bắt cóc Trịnh Xuân Thanh và bị Tòa án Đức tuyên án 3 năm 10 tháng tù vào ngày 25.7 vừa qua.

Việc Nguyễn Hải Long nhận tội chẳng khác nào một cái tát vào mặt nhà cầm quyền VN khi họ cứ leo lẻo chối rằng không hề có vụ bắt cóc, mà Trịnh Xuân Thanh đã tự giác về nước đầu thú!

Bộ mặt khủng bố của nhà cầm quyền VN bị lộ trần trước công luận thế giới. Có lẽ sau vụ này, nhà cầm quyền sẽ “rút kinh nghiệm” với bên ngoài, nếu có làm những vụ tương tự thì sẽ kỹ lưỡng, cẩn trọng hơn (!) nhưng còn với nhân dân trong nước thì họ vẫn sẽ tiếp tục ngang nhiên sử dụng bạo lực và mọi biện pháp tàn bạo, hèn hạ khác mà thôi!

Chuyển Đến: Liên Hội Nhân Quyền Việt Nam Ở Thụy Sĩ

www.vietnamvanhien.org

